

The house that Steen Ole built

Moral: om det at have det, som andre burde have haft det

Jeg er husbygger og lever af lejeindtægt.

Indtil for 6 måneder siden var jeg også livredder ved Odense Idrætspark, dvs. *outside the house, that I built*.

Her prøvede jeg det meste, også det at skulle håndtere unge fra Vollsmosen. Min fyring kom efter en episode, hvor jeg anklagede ledelsen for ikke at være loyal nok over for os, der møder problemerne.

Inside the house, that I built!

Den 8 april 2018 stod jeg i mit selvbyggede hus og fik at vide, at jeg var intolerant, og urimelig, fordi jeg var ved at lukke en fest for en gruppe unge fra Vollsmosen, der havde inviteret sig selv indenfor.

Alt, hvad jeg ved om konflikthåndtering, måtte bringes op i situationen, for at det ikke skulle udvikle sig til noget fysisk.

Det fremgår af vilkårene for at bruge mine huse, at der ikke holdes fest, at antallet af gæster skal begrænse sig til dem, der er betalt for, og at rygning er forbudt.

Reglerne var overskredet. Det kostede 20.000 kr.

Nabolaget var vandaliseret. Furruden på en bil var smadret, der var affald over alt. Folk var bange og ringede efter politiet, imens jeg befandt mig uvidende 10 kilometer væk.

Det værste var sket, og fordommene om de unge andengenerationers indvandrere fra Vollsmosen var bekræftet.

De unge så sig som ofre og uretfærdigt behandlet, der hvor festen sluttede.

Jeg ved, at de opfatter sig som ofre for det samfund, de lever i, og at de bl.a. har det med sig fra et system, der lever af at behandle dem.

Man kan her tale om, at vores tilgange til verden er uforenelige. Vi bevæger os alle sammen rundt i vores egen lille konstruktion, som bærer den referenceramme, der giver begivenheder mening. I sociologisk forstand siges det med, at vore respektive sociale selvforståelser er inkommensurable. Det er et videnskabeligt kvalificeret budskab, at det er sådan, når det formuleres forpligtende.

Erfaringen af at verden indeholder sig selv som et utal af sociale rekonstruktioner i og med sig selv, var påtrængende d. 8 april, da jeg stod i mit eget hus og fik at vide, at jeg var intolerant af en gruppe, som lige havde ødelagt for ca. 20000 kr.

Hændelsen blev udslagsgivende for andre opdagelser omkring mine naboers tilgang til min virksomhed. Verdens tilgang til sig selv afslørede sig i endnu flere aldeles uforenelige udgaver.

Der findes en lukket facebook-gruppe på vejen, hvor administratoren, uden at have henvendt sig til mig, beskriver min udlejning som ulovlig.

Han har været vidne til min "uetiske/ulovlige udlejningsvirksomhed", siden han kom til for 12 år siden!

Han er lektor i jura ved CBS!

Lektoren har ageret ud fra en forkert formodning om, at ejendommen ikke er registreret som udlejningsejendom, og at jeg derfor skal bebo den. I den sammenhæng ville påstande om, at den var tom kunne være et problem, sådan som man skriver i den lukkede facebook-gruppe. Men sammenhængen er en helt anden.

Uden at tjekke noget, er virksomheden anmeldt til kommunen.

En af kommunens medarbejdere har i lang tid behandlet sagen, uden at præsentere den for mig. Efter lidt detektivarbejde fandt jeg medarbejderen.

Et minut inde i samtalen med denne, var problemstillingen ændret, fra at jeg skulle bebo ejendommen, til at der skulle søges om tilladelse til udlejning for kortere perioder.

Problemet er, at der ikke er nogen præcedens eller procedure for den slags ansøgninger.

Det krævede en krig af mig og en medarbejder ved byggesagskontoret at finde et skema, der med lodder og trisser kunne anvendes, og det formelle grundlag for at stille kravet til mig har jeg slet ikke set.

I forsøget på at skabe sig en tilbagetrukket tilværelse, har verden trængt sig ubehageligt på.

Virkeligheden afslører sig igen som sin egen ultimative pædagog. Ingen kære mor her.

Jeg har lært, hvem der har bagtalt mig til mine tidligere lejere over en årrække. Den slags hedder bagvaskelse og injurier. Uden de unge fra Vollsmosen havde jeg nok slet ikke opdaget, hvordan man uden at kende forholdene på ejendommen har udbredt de værste usandheder om dem.

Og endnu en gang har jeg stået overfor by og park i Odense, et bureaukrati, hvis bevæggrunde man aldrig kan kende til bunds, fordi kommunikationen med de ansatte i udgangspunktet ikke kan praktiseres skriftligt forpligtende¹.

Man kan ikke maile til de menige medarbejdere, før de selv bestemmer sig for at indlede en forpligtende skriftlig kommunikation.

Indtil da florerer snakken og fordommene.

Min moralske muskel har fået sit. Jeg har en sød smerte, der hvor kommunen, min mockingbird og Vollsmosedrenge og -piger burde have haft ondt. Men nu er det på vej ud, og så kan vi komme videre.

Von Trier har i år fået sonningprisen for sit livsværk. Hans budskab om at tage det gode med det onde og omvendt er hørt.

Hans film, *The house that Jack built*, bliver stående.

Mit hus er heller ikke til at vælte.

¹ Mine erfaringer med kommunen var i bagklogskabens lys ganske positive. I min stilling som livredder ved Idrætsparken nåede jeg at være medvirkende til, at en personalechef gik/blev gået! Og medarbejderen, der fik til opgave at rydde op efter min genbos lettere mislykkede forsøg på at underminere min økonomi og personlighed, gjorde på ingen måde noget forkert i den anledning. Facebookgruppen på vejen fører nok sit eget liv, som jeg ikke kender noget til. Jeg mærker ingen konsekvenser af intentionaliteten, som afslørede sig for mig via begivenheden.

